

Naar de bakermat van Osho

Nadat Osho zijn lichaam had verlaten bleef ik nog een paar maanden in Poona, tot ik zag dat alles gewoon doorging. Of, zoals de eerste dagen na zijn crematie op een bord bij de poort stond: *Isness as Usual*. Op dit punt gerustgesteld begon ik een spirituele zwerftocht door India. Daarbij kwam ik in Jabalpur, de stad waar Osho zijn jeugd had doorgebracht, gestudeerd, verlichting had bereikt en lesgegeven aan de universiteit. Jabalpur bleek een doorsnee Indiase stad met stoffige straten vol chaotisch verkeer en lawaai. Buiten de stad was een sannyas-centrum, waar ik kon logeren. Ik maakte wandelingen en vond op loopafstand een troosteloos gebied van zwarte steen en rotsen. Een vreemd, donker en mystiek maanlandschap van oude lava. Maar de plek fascineerde me en ik ging daar vaak mediteren in de schaduw van een rots. De stilte was er compleet. Op het centrum hoorde ik dat Osho daar in zijn jonge jaren ook urenlang rondzwierf en mediteerde.

Osho had verteld dat hij in zijn studententijd vaak 's nachts naar een park ging, waar hij in een vork van een boom mediteerde. Op een nacht had hij daar ook zijn realisatie beleefd en verlichting bereikt. Die boom wilde ik zien en op het centrum vertelden ze me waar ik hem kon vinden. Op een namiddag vond ik met enig navragen de plek. Het bleek een klein stoffig stadsparkje te zijn vol verkeer, maar in zijn tijd was het waarschijnlijk een stuk rustiger. Zeker 's nachts. Ik keek rond en vond, volgens de aanwijzingen die ik had gekregen, de boom waar Osho zijn transformatie had ervaren. Net als het parkje was de boom kleiner dan ik dacht. Omdat ik zo opzag tegen Osho, had ik in mijn fantasie een groot park en een geweldige boom verwacht. Ik zag de vork van drie grote takken, waar Osho hoogstwaarschijnlijk gezeten had. Ik aarzelde, maar wilde het toch proberen. Ik keek om me heen, maar niemand lette op me. Ik klom in de boom en zette me neer in de vork. Ik zat stil, sloot mijn ogen en voelde. Na enige tijd voelde ik eigenlijk nog niets bijzonders en vond ik de zitplaats ongemakkelijk. Enigszins teleurgesteld klom ik weer uit de boom. Stiekem had ik gehoopt dat ik daar ook een transformatie zou ervaren. De boom had vruchtjes, waarvan er veel op de grond waren gevallen. Er bleke mooie gladde bruine pitten in te zitten. Ik nam een handvol mee als aandenken. Later in Amsterdam, probeerde ik ze te laten ontkiemen, maar dat mislukte. Ik bood ze andere sannyasins aan, maar er was weinig belangstelling voor.

Osho had ook verteld dat een nabije grote rivier door een kloof stroomde van hoge witte marmerrotsen. Bij volle maan was dat een magisch gezicht. Het was bijna volle maan en met een paar sannyasins van het centrum huurde ik in een dorpje een boot met roeier die met ons bij het volle maanlicht langzaam door de kloof voerde. Er was weinig stroming. Naarmate we de hoge witte rotswanden naderden en de maan hoger kwam, kwamen we op een plek waar marmerrots aan beide kanten reflecteerden in het zilveren maanlicht. Het was alsof het witte marmer zelf licht gaf. Een mysterieus wit licht, als een mengeling van melk en zilver, diffuus en toch helder. Een fascinerende magische schoonheid, als in een sprookje. Mijn Indiase medepassagiers slaakten uitroepen van bewondering en praatten door elkaar, wat weerkaatst werd door de marmeren wanden. Ik stelde voor om stil te zijn en te mediteren op deze schoonheid. Iedereen vond dat een goed idee en zo konden we deze bijna bovennatuurlijke pracht, in stilte, diep op ons laten inwerken.

Ik bedacht dat Osho hier ook zo gevaaren had tussen de marmeren rotsen. Een onvergetelijke ervaring die ik nu met hem deelde.

Uit het boek: 'Onderweg... Avonturen en inzichten van een wereldreiziger.'
Door: Sanatan de Jongh Swemer.